

øjelse har hørt paa det ærede Medlem fra Ribe. Det ærede Medlem staar ellers i adskillige Spørgsmaal, som have Hensyn til Nationalitet og Sligt, i en Udvikling, der nærmer sig til "S'efface-Mændene". Det glæder mig derfor, at han i dette Tilfælde har laaet paa Streng, der vistnok have givet Genlyd hos alle. Han henviste til, hvorledes Ribe Domkirke og dens Taarn staar som en Grænsespæl, maasse endogsaa som en Grænsedagt derovre, og navnlig under de nuværende pinlige nationale Forhold mener jeg, at det er rigtig at rette en saadan Appel til os, som det ærede Medlem gjorde, men det er for øvrigt en Appel, som dog maasse turde være temmelig overflødig, i alt Fald fra den Side. Det er dog mindre de virkelige nationale Forhold, som gøre, at jeg interesserer mig stærkt for denne Bevilling, end fordi Ribe Domkirke vistnok mere end nogen anden Bygning her til Lands er et Monument over, jeg kan sige mere end et halvt Tusinde Aars Historie og vel mere endnu. Navnlig i disse Tider synes det mig, at vi ikke skulde forsømme noget, hvormed vi kunde opbygge, hvad vi kunde kalde vor nationale Selvtillid. Netop i disse Tider, hvor vi høre disse S'efface-Ugler sige, at dette Land snart er modent til Undergang, tror jeg, det er af alvorlig Betydning, at vi sige: Nej, vi tro ikke paa disse hæse Strig; vi have Tillid til vort Lands Fremtid, og denne Tillid ytre vi ikke alene ved, at vi ere med til at kæmpe for ethvert godt Fremskridt, der kan gøre vort Land bedre og stærkere end hidtil; men vi gøre det ogsaa derved, at vi respektere, have Agtelse for og Kærlighed til vort Lands Historie og Minder. Man kan ikke blive stærk alene ved at se fremad; det gælder for os, som for det enkelte Menneske, at man styrkes lige saa ofte og somme Tider mere, derved, at man ser fundt, ærligt og oprigtigt tilbage paa de gode og onde Dage, og der igennem øser Styrke og Tillid til at gaa Fremtiden i Møde. Nu gælder det om Ribe Domkirke, at den er en Repræsentant paa den Plads, hvor den ligger, for en Historie, og den Historie, der knytter sig hertil, er noget af det største og mægtigste i Danmarks Historie, ligesom man ogsaa fra Ribe Domkirkes Taarn stuer ud over de største Nederlag og Ulykker, der have ramt Nationen. Ved at følge Kirkens Historie kunne vi faa opristet Minderne om de store Dage, som kunne opmuntre os over for de nævnte ildvarslenende Høster, men man kan ogsaa ved at se fra Taarnet ud over det tabte Land, blive mindet om, at vi ere et lille Folk, og at vi derfor skulle anstrenge os dobbelt, for at høvde

vor Værdighed og Selvstændighed. Jeg tænker ved det sidste ikke paa den militære Ytre, som enkelte Mennesker have Vist til at dreje herinde, hvad enten det gælder stort eller smaat, men jeg mener, at Kampen for vor Selvstændighed skulle vi føre først og fremmest ved fredeligt Arbejde for Fremskridtet, og jeg holder for sikkert, at Fremskridtet bygges kun ved alvorlig og ærlig Respekt for Fortiden. Denne historiske Grund skal jeg selvfølgelig ikke udvikle nærmere for ærede Medlemmer — de kunne jo selv gøre disse Betragtninger — jeg har kun villet antyde, hvorfor jeg mener, at vi ikke skulle forsømme at styrke og restaurere vort maasse smukkeste, indholdsrigeste og interessanteste Bygningsmindermærke. Som sagt, særligt disse Tider, synes jeg, ere endnu et Motiv til at tage saadanne Spørgsmaal op og føre dem igennem. I disse Tider, hvor man begynder med disse Strig, jeg før nævnte, hvor vi have disse S'efface-Ugler, der strige, at det snart er forbi med os, have vi ogsaa nogen Opfordring til at sige Nej, vi have Tillid til vort Lands Fremtid, og denne Tillid vise vi blandt andet derved, at vi respektere vor Fortid. Jeg skal derfor tillade mig at opfordre ærede Medlemmer til at stemme for Bevillingen under Nr. 239 om 100,000 Kr. som første Bidrag til Restaurationen af Ribe Domkirke.

B. Beberien: Under Finanslovens 2den Behandling tillod jeg mig at berøre et Par Punkter paa Kultusministeriets Budget. Det ene af disse Punkter var Oprettelsen af et Kapellani i Draaby Kommune i Frederiksberg Amt. Den højtærede Minister havde den Gang stillet Vædringsforslag, som gik i den Retning, men det ærede Finansudvalg vilde ikke slutte sig til disse Forslag eller tage Hensyn til dem. Saa vidt jeg erindrer tog vistnok den højtærede Minister Forslagene tilbage under Behandlingen, men nu har han atter ved denne 3dje Behandling stillet forskellige Forslag, som gaa i samme Retning, nemlig Forslagene 92, 106, 107 og 108. Her stiller den højtærede Minister Forslag, der ere omtrent de samme, som han stillede ved 2den Behandling. Men heller ikke ved denne 3dje Behandling har det ærede Finansudvalg ment at kunne slutte sig dertil eller imødekomme dem. Jeg siger ikke dette for at rette nogen Bebrejdelse mod det ærede Finansudvalg; thi jeg kan meget godt indse, at efter det Omfang, som alle disse Anmodninger, Andragender og Opfordringer have faaet, og som fremkomme her til Tinget i hver Samling, er det en